

[Karl Olsén.]

taget fuldt ud de betæneligheder, man, som det er anført i bemærkningerne til paragraffen, fra lærerside gør gældende. Vi ønsker ikke med den kritik, vi fremfører mod paragraffens udformning, at svække skolenævnet, men vi ønsker at stille mod en udformning, der klarere formulerer nævnets funktioner og klarere afgrænser på den ene side skolelederens og lærerrådets kompetence, og på den anden side nævnets. Jeg er fuldt ud klar over, at bemærkningerne til § 12 på forskellige punkter forklarer og præciserer paragraffen, men dels sker det efter vor opfattelse ikke i tilstrækkelig høj grad, og dels må man i al almindelighed huske på, at det til sin tid bliver lovens ordlyd og ikke bemærkningerne til lovforslaget, der bliver bestemmende for administrationen af loven.

Jeg skal herefter vende mig til lovforslagets § 16, der omhandler sognepræstens eller en anden af biskoppen godkendt præst ret til at overvære kristendomsundervisningen i pastoratets skoler. Spørgsmålet kirkens tilsyn med kristendomsundervisningen er jo et gammelt stridsspørgsmål. Det har altid været mit partis opfattelse, at det var naturligt, at kirken havde en ret til at følge religionsundervisningen i den kristne danske skole. På den anden side har man fra lærerside følt dette tilsyn fra ikke-pædagogisk side som en art formynderskab, man helst var fri for. Vi tror derfor, at paragraffen i det foreliggende lovforslag har fået en heldig formulering, som, udført på den rette måde, vil skabe en god praksis. Mange præster har følt den nugældende lovs § 12, ifølge hvilken sognepræsten fører tilsyn, generende. De har meget naturligt opfattet tilsynsretten som en tilsynspligt. Da det de aller fleste steder heldigvis er således, at religionsundervisningen er i de bedste hænder, må præsten ofte føle det ubehageligt alligevel at burde inspicere. Lovforslagets § 16 åbner præsten mulighed for at følge undervisningen der, hvor han mener, der er grund dertil. Og det er klart, at når denne paragraf overhovedet findes i loven, ligger deri, at præsten, såfremt han måtte finde anledning til klage, kan gøre indberetning til skoledirektionen, der, såfremt denne ikke finder anledning til indskriden, må lade klagen gå videre til undervisningsministeriet, der i så tilfælde altid vil indhente erklæring fra biskoppen. Mit parti kan altså tiltræde denne § 16 og finder det i denne forbindelse meget lykkeligt, at den samme bestemmelse er udtrykt i § 51 — d. v. s.,

at den samme bestemmelse gøres gældende for København.

Jeg har dernæst en enkelt bemærkning at gøre vedrørende skoledirektionens sammensætning. Vi mener i mit parti, at det vil være heldigt at bibeholde den hidtidige ordning med provsten som medlem af skoledirektionen — det er en ordning, der har bestået sin prøve gennem årene —, og vi ønsker derfor dette spørgsmål nærmere drøftet i udvalget.

I forbindelse med § 21 skal jeg blot bemærke, at der jo i mit parti aldrig har eksisteret nogen stor forkærlighed for amtskolekonsulentstillingen. Mit partis repræsentant i kommissionen har afgivet mindretalsindstilling i spørgsmålet vedrørende en ændring i amtsskolekonsulentens stilling, og inden vi tager endeligt standpunkt til lovforslagets § 21, der følger kommissionsflertallet, ønsker vi i udvalget en nærmere redegørelse for amtsskolekonsulentens arbejde i det hele taget.

Endelig har jeg en enkelt bemærkning i forbindelse med lovforslagets § 38, stk. 3, hvor man har forladt den nugældende lovs påbud om indhentning af erklæring fra undervisningsinspektøren for mellem- og realskolen, når en lærer søger inspektørstilling ved en skole, der tillige er eksamensskole, idet man er gået over til at formulere bestemmelsen på den måde, at skolekommissionen, hvis den ønsker det, kan indhente en sådan udtalelse. Man kan godt forstå de betragtninger, der i bemærkningerne til paragraffen gøres gældende til fordel herfor, men vi fra vor side vil alligevel anse det for rigtigst at bibeholde den nugældende lovs påbud i så henseende. Det kan godt være, det vil være det bedste, hvis man i hvert tilfælde indhenter erklæring i sager vedrørende folkeskolen både fra statsskolekonsulenten og fra undervisningsinspektøren.

Hvad angår de valg, der vil blive en følge af gennemførelsen af dette lovforslag, vil jeg gerne slutte mig til den betragtning, som det ærede medlem hr. Arnth Jensen for lidt siden fremførte. Det er også min gruppes opfattelse, at det ville være det bedste på alle områder at lade de organer, der eksisterer i henhold til den nugældende lov, fungere den løbende valgperiode ud. Der sker intet ved at vente til 1950 med nyvalg, og f. eks. i København ville det jo være et urimeligt stort apparat, der skulle sættes i bevægelse for at vælge de pågældende nævn, der så kun skulle fungere et års tid.

Jeg vender mig til sidst til lovforslagets